

Καὶ ὁσάκις οἱ καρραγωγεῖς ἤρχοντο εἰς τὴν κωμόπολιν εἴτε μεταίθαίνοντες εἰς ἄλλα χωρία εἴτε καὶ ὅπως ἀναπαύσουν ἐπὶ μικρὸν τοὺς ἵππους των, ὁ Βρανᾶς πλέον δὲν ἐπήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ πεζεύσῃ. . . Τί νὰ κάμῃ τάχα, ἀφοῦ αὔριον πρῶτῃ πρῶτῃ πάλιν θ' ἀνεχώρει μὲ τὸν Δημήτρη. . . Ἠκολούθει τὸν φίλον του εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἠρέσκετο πολὺ ὁ νέος ν' ἀκούῃ τὴν ἀγαθὴν Παντελῆ, ἀνακράζουσιν μὲ γελαστὸν πρόσωπον μόλις ἔβλεπε τοὺς νέους ἐρχομένους: «Καλῶς τὰ παιδιὰ μου. . . καλῶς τα! . . ἔχω κ' ἕνα καλὸ φαγί! . . » νὰ βλέπῃ τὰς θυγατέρας τῆς νὰ τρέχουν γελασταὶ καὶ χαρούμεναι ὅπως βοηθήσουν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόζευξιν τῶν ἵππων· τὴν Βασιλικὴν σπεύδουσιν πρόθυμον πρόθυμον εἰς τὸν ἵππον τοῦ Βρανᾶ καὶ ψιθυρίζουσιν ἐνῶ λύει τὰ ζεύγματα. — Τί σφιζίμο πού ἔχεις τῆς ἱγγλίας. . . Καλὰ ἐσπάρνακε τὸ μάτι μου σήμερα ὅλη μέρα! . . . » κ' ἐπὶ τέλους αὐτὸν τὸν φούρναρον προβαλλόντα τοῦ κατωγίου τῆς οἰκίας ἐρυθρόν, εὐθυμον, μὲ τὴν κανάτα πλήρη οἴνου διὰ νὰ κεράσῃ τὰ παιδιὰ! . . .

Ἄ! ἡ καρδιά τοῦ καρραγωγέως δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εἴναι ἡσυχος μακρὰν τοῦ Καινούριου. Ὁμοίαζε πρὸς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα εἰκονίσματα τὰ ὁποῖα εὐρίσκουν οἱ χωρικοὶ ἐντὸς σπηλαίων καὶ μεταφέρουν εἰς ἐκκλησίας, ἀλλ' αὐτὰ δραπετεύουν ζητοῦντα πάλιν μετὰ πόθου τὸ σπήλαιόν των. Καὶ ἐπὶ τέλους οἱ χωρικοὶ τί κάμνουν; κτίζουν ἐκεῖ τὸν ναὸν των. Τοῦτο ἔπραξε σιγὰ σιγὰ, ἐν ἀγνοίᾳ του ἡδὴ καὶ ὁ Βρανᾶς· μετέβηλε τὴν οἰκίαν Καινούριου εἰς ναὸν τῆς καρδίας του. . . Καὶ τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα τῶν γειτόνων διέκρινεν εἰς τὸ ἐξῆς ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Καινούριου δύο κάρρα ἀντὶ ἐνός, δύο σκευὰς ἵππων ἀπὸ τοίχου κρεμασμένας καὶ δύο ἵππους φριμάζοντας εἰς τὸν σταβλόν. Ἐ, μὰ αὐτὰ πλέον δὲν ἦσαν μυστικὰ πράγματα! ὁ Βρανᾶς ἐκρέμασε διὰ καλὰ τὴν κάππαν του ἐκεῖ! . . Μονον ἀνυπομόνουν οἱ ἀγαθοί, μέχρις οὗ ἀκούσουν ἐπισήμως ἐξαγγελλόμενον τὸ συνοικέσιον τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Βασιλικῆς.

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἀνυπομόνουν μόνον οἱ γείτονες. Ἀνυπομόνει καὶ ὁ Παντελῆς καὶ ἡ ἀγαθὴ συμβία του. Ἐως πότε πλέον αὐτὴ ἡ κατάστασις. Τὸ χαριτωμένον ἀνδρόγυνον ἐσκέπτετο ἡδὴ ὅτι εἶχεν καὶ ἄλλας θυγατέρας ἐκτὸς τῆς Βασιλικῆς καὶ δὲν εὕρισκε καθόλου ἀβλαβὲς αὐτὸ τὸ μ'παίνω-βγαίνω τοῦ Γεωργίου εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὅχι διότι ὁ νέος ἦτο κακὸς καὶ ἠδύνατο νὰ ἐπιβουλεύθῃ τὴν φιλίαν. Ἄ μπὰ θεὸς φυλάξοι! . . ὁ Παντελῆς εἶχε τόσην ἐπι-

στοσύνην εἰς αὐτὸν ὥστε ἠδύνατο ἀφόβως νὰ τὸν κλείσῃ ἐπὶ ἡμέραν ὅλην εἰς ἓν δωμάτιον μόνον μὲ τὰς θυγατέρας του. Ἀλλὰ ὁ κόσμος εἶνε πονηρὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὴν κακολογίαν. . . . Τὸ ἀνδρόγυνον συνεφώνησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἐν τέλος εἰς αὐτὴν τὴν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ὁ Βρανᾶς ἔπρεπε νὰ δηλώσῃ ἐπὶ τέλους ἂν εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν των ἀπλῶς καὶ μόνον ὑπὸ τὴν ιδιότητά τοῦ φίλου ἢ καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ. Ὁ Παντελῆς ἀπεταλῇ διὰ τοῦτο εἰς τὸν Δημήτρη.

— Γιὰ ῥώτα τον τί σκοπὸ ἔχει, εἶπεν.

Ἄλλ' ὁ νέος ἀπέκρουσεν ἐντόνως τὴν πατρικὴν ἐντολήν. Ναὶ μὲν εὕρισκεν ὀρθὸν τοῦτο, καὶ ἤρχετο διακκῶς τὴν ἐνωσιν τοῦ Γεωργίου μετὰ τῆς ἀδελφῆς του ἀλλὰ δὲν ἤθελε ν' ἀναμιχθῇ καθόλου αὐτός. Καὶ τοῦτο ἔχι διότι δὲν ἐνδιεφέρετο διὰ τὸ μέλλον τῆς Βασιλικῆς. Τὸναντίον πολὺ ἐνδιεφέρετο. Ἦτο μετὰ τὸν πατέρα ὁ πρῶτος ἐν τῇ οικογενείᾳ κ' ἐγνώριζε τὰς βαρείας εὐθύνas τὰς ὑποίας ἔφερον ἐπάνω του. Ἀλλ' ὁ εὐθύς χαρακτήρ του δὲν ἠνείχετο νὰ φανῇ ὡς προαγωγὸς τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν ἤθελεν οὔτε εἰς τὸν κόσμον, οὔτε εἰς τὸν Γεώργιον, οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον νὰ δειχθῇ ὅτι διεπραγματεύετο τὴν φιλίαν, ὅτι ἔφερον τὸν Βρανᾶν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τῷ φορτώσῃ μὲ τρόπον τὴν ἀδελφὴν του.

— Κάμετ' ὅ, τι θέλτε δὲν ἀναγκάζομαι, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του· ἐγὼ θὰ τὸν ἔχω πάντα φίλο!

Τότε ἀπεφασίσαν καὶ διευτύπωσαν ἐπισήμως τὴν πρότασιν των εἰς τὴν μητέρα τοῦ Βρανᾶ. Ἡ γραῖα Ἀγαθὴ—ὄνομα καὶ πραγμα ἀγαθὴ γυνὴ—ἐχάρη ἀκούσασα τὴν πρότασιν, ὡς νὰ προσέφεραν διόκληρον βασίλειον ὡς τὸν υἱόν της. Ναὶ, δέχεται καὶ παραδέχεται νὰ κάμῃ νύμφην τὴν Βασιλικὴν ὅχι τῆς ἔλεγαν δι' ἐκείνην τὴν ὑπερήφανον, τὴν Ἀνθὴν! . . Δὲν τὴν ἤθελεν αὐτὴν ἢ γραῖα ὡς σύζυγον τοῦ υἱοῦ της. Καὶ ὅχι διότι ἦτο κακὴ ἢ κόρη. Ἦτο καλὴ καὶ προκομμένη ἢ Κυρὰ Παναγιώταίνα τὴν ἔκαμεν ἐργατικὴν καὶ καλὴν οἰκοδόποιον· χαρὰ εἰς τὸ σπίτι ὑποῦ θὰ ἔμπη! Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε δὲν ἦτο διὰ τὸ ἰδικόν της σπίτι. . . Ἡ γραῖα Ἀγαθὴ ἦτο γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς καὶ ἠκολούθει τὰς ιδέας ἐκείνας. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ οικογενεία της ἦτο πολὺ πτωχὴ παραβαλλομένη πρὸς τὴν οικογένειαν τοῦ Στριμμένου καὶ ὅτι ἡ Ἀνθὴ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐννοήσῃ τὴν διαφορὰν τοῦ συζυγικοῦ ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ οἴκου. Καὶ τότε ὅλα αὐτὰ θ' ἀπέβαινον πρὸς δυστυχίαν τοῦ υἱοῦ της. Ἐνῶ διὰ τὴν Βασιλικὴν συνεφώνει. Ἦτο τόσον καλὴ κόρη ἔκαμεν τόσας εὐκολίας εἰς τὴν γραῖαν. Ἄμκ τὴν ἔβλεπε εἰς τὸ Καλὸ πηγάδι, ἀγωνι-

ζομένην ἐν ἄσθματι νὰ γεμίσῃ τὴν ὑδρίαν της ἔσπευδεν εὐθὺς ἄφινεν τὴν ἰδικήν της κατὰ μέρος καὶ χόπ!... χόπ!... μ' ἐπιδειξιότητα καὶ ταχύτητα μεγάλην ἤντλει καὶ ἐγέμιζεν τὴν ὑδρίαν καὶ ἀπέπειμιν πρῶτην αὐτήν. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ πολλάκις, ὅταν τῆς ἦτο εὐκολον μετέφερεν ἡ ἰδία μέχρι τῆς οἰκίας τὴν ὑδρίαν τῆς γραΐας. Καὶ μήπως τόσας φορές δὲν ἔπλυνε αὐτὴν τὴν φουστανέλλαν τοῦ Γεωργίου· δὲν ἐσιδέρωσεν ἐπιτηδεῖως τὰ ἐορτινὰ ὑποκάμισά του. δὲν ἐστρίφωσε τὰ μαντήλιά του, ζιχτοῦσα μάλιστα ἐπιμόνως παρ' αὐτῆς νὰ τῆς στέλλῃ ὅταν ἔχῃ ἐργασίαν διὰ νὰ τὴν κάμνῃ ἐκείνη καὶ νὰ μὴ παιδεύεται αὐτὴ τώρα, εἰς τὰ γηρατειά της.

— Δὲν εἶσαι γιὰ ξιβγαλμα, θειακούλα μου... νὰ ζήσης νὰ ἴβῃς πρῶτα μιὰ καλὴ νύφη τοῦ Γιωργάκη!..

Καὶ τὸ ἔλεγε μὲ τόσον τρυφεράν, συμπαθεῖ φωνὴν ἡ Βασιλικὴ τοῦτο, ὥστε ἡ ἀφελὴς Ἀγαθὴ ἔδιδε χιλίας εὐχὰς κ' ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι καλλιτέραν νύμφην δὲν ἤδύνατο νὰ εὑρῇ ἀπὸ τὴν νεάνιδα διὰ τὸν υἱὸν της. Τώρα ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ της ἐσταυροκοπηθῇ ἡ γραΐα καὶ ἔταξεν εἰς τὴν Παναγίαν μίαν λαμπάδα μεγάλην διὰ νὰ δώσῃ φῶτισιν εἰς τὸν υἱὸν της καὶ δεχθῇ τὸ προτεινόμενον συνοικεσίον.

Ἀλλὰ διὰ τὸν Βρανᾶν δὲν ἐχρειάζετο ἡ μεσιτεία τῆς Παναγίας. Ὁ μαγνήτης ὁ ἐκτοξευόμενος ἀπὸ τὰ καστανὰ ἐκείνα, τὰ παιχιδιάρικα ματια τῆς Βασιλικῆς ἐμσίτευσαν ἀρκούντως ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀγαθοῦ καρραγωγέως. Ἀ! τί ἀξίζουν αὐτὰ τὰ μάτια ὅταν εἶνε εὐμορφα, ὅταν ἔχουν μακράς βλεφαρίδας, πιπτούσας ἐν ἀπολαυστικῇ ἐκλύσει ὡσεὶ διὰ νὰ ὄνειροπολήσουν παραδεισίους σκηνάς, ὅταν περιβάλλωνται ὑπὸ λεπτοῦ, μόλις διαφαινομένου, λευκομαύρου κύκλου, οὕτω δῆθεν ἀφελῶς ῥιφθέντος ἐκεῖ ὑπὸ τῆς φύσεως, ὡς πινελιά ἀπαρτήρητος τοῦ ζωγράφου ἥτις μόνη συμπληροῖ τὴν ἐντέλειαν τῆς εἰκόνης, καὶ ὅταν ἔχουν τὸ μαῦρον, κατὰ μαυρον χρῶμα, τὸ μυστηριώδες καὶ βαθύ, ἡ τὸ καστανὸν ἐκεῖνο, τὸ παιγνιδὲς καὶ εὐθυμον μὲ τὸ μακαρίως ἐλκυστικὸν σπιθοβόλημα!... Δὲν θέλεις νὰ ἴδῃς τίποτε ἄλλο, δὲν παρατηρεῖς ἐλλείψεις πλέον καὶ ἂν τὰς παρατηρῇς δὲν θέλεις νὰ τὰς ἀνγνωρίσῃς. Μόνον εἰς ἐκείνα προσέχεις τὰ μάτια τὰ ὑποῖα ἴστανται ἐνώπιόν σου ὡς προσταῖται θεοὶ τοῦ λοιποῦ σώματος καὶ σὲ βλέπουν προκλητικὰ, ὡς νὰ σοῦ λέγουν: — Τὶ κυτᾶζεις ἐκεῖ· ἐμένα ἰδὲς!...

Τοῦτο ἐφώνουν ἀπὸ τοσούτου καιροῦ οἱ καστανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Βασιλικῆς εἰς τὸν Γεώργιον Βρανᾶν. Καὶ ἡνάγκαζον αὐτὸν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς λήθην τοῦ πρώτου του ἔρωτος, εἰς λήθην τῆς λυγερῆς καὶ τῆς καλλονῆς της. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀκομὴ τὸν ἔπειθον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη

ἐρασμιωτέρα ἐκείνης καὶ ὅτι ὅλα τὰ εἶχεν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἡ Ἀφροδίτη ἔρριψε τὸν κεστόν της ἐπὶ τῆς παρθένου καὶ ἡ πρὶν διαπορμυομένη ἔγεινεν ἡ ἐπιθυμητὴ σύζυγος τοῦ Διὸς! Καὶ ὅτε ἡ γραΐα Ἀγαθὴ εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν υἱὸν της τὴν πρότασιν τοῦ συνοικεσίου μετ' ἐξἄλλου χαρᾶς ἤκουσε παρ' αὐτοῦ:

— Τώρα!... τελειωμένα πράγματα ἠμολογᾷς!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πυρετὸς τῆς ἐργασίας μεγάλως ἠλαττώθη. Τὰ γεννήματα ἐναποθηκεύθησαν καταλλήλως· ἡ σταφὶς ἐπωλήθη εἰς καλὰς τιμὰς καὶ παρεδόθη ὅλη εἰς τοὺς ἀγοραστάς. Αἱ πρῶται πνοαὶ τοῦ χειμῶνος ἡνάγκασαν καὶ τὰς τελευταίας οικογενεῖας τῶν ἐξωμάχων ν' ἀφίσουν τὰς καλαμοπλέκτους καλύβας των καὶ εἰσελθουν εἰς τὴν κωμόπολιν. Οἱ ἔμποροι καὶ τοκισταὶ ἀνέλαβον τὰ κατὰστικὰ των, ἐξωφλοῦντες τὰς παλαιὰς καὶ ἀνοίγοντες νέας περιόδους. Οἱ φιλοχρήματοι νέοι, συλλέξαντες τοὺς μισθοὺς των καὶ βοηθηθέντες ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἠνοιζαν τὲ μικρὸν παντοπωλεῖον των, ὄνειρευόμενοι τὰς προόδους τῶν παλαιῶν οἰκοκυριῶν. Οἱ καρραγωγεῖς ἔθεσαν εἰς ἀνάπαυσιν τοὺς ἵππους των καὶ ἤρχισαν νὰ μεταβάλλωσιν εἰς χρῆμα τὰς ἐπὶ τοῦ μαστιγίου γραμμάς. Οἱ οἰνοπῶλαι δὲν ἴσταντο πλέον μὲ τὰς χεῖρας σταυρωμένας ἐν νυσταλέᾳ προσδοκίᾳ πρὸ τῶν πάγκων των, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι προκεχωρημένης ὥρας τῆς νυκτὸς ἔσπευδον ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ στίβας ποτηρίων εἰς χεῖρας διὰ νὰ προφθάσουν τοὺς οἰνοπότας. Εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα ἔβραζον οἱ θαμῶνες θορυβώδεστερα τοῦ ἐν ταῖς βυτίοις οἴνου. Τὰ καφενεῖα ἐβόγκων ἐκ τοῦ ἀλληλοδιαδόχου κτύπου τῶν καρτοπαικτοῦτων· ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ ὀπισθεν τῶν ῥυπαρῶν ὑέλων καὶ τῶν ἐξ ἐρυθροῦ πανίου αὐλαίων, διεκρίνετο πνιγερὰ, καπνοβριθὴς ἡ ἀτμοσφαῖρα. Τὰ καταστήματα ἀντήχουν ἐκ τοῦ ζυγίσματος τῶν ἐδωδίων κ' ἐν γένει ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἡ ἀγορὰ ἐβόμβει ὑπὸ συμμιγούς θορύβου.

Ἐχει πάντοτε τοιαύτας παρακρουστικὰς διαθέσεις ἡ ἀγορὰ τῆς κωμοπόλεως ὁσάκις πωλεῖται μὲ καλὰς τιμὰς ἡ σταφὶς. Μετὰ τὴν θανάσιμον σιωπὴν, ἣν κρατεῖ κατὰ τοὺς ἐργασίμους μῆνας μεταπίπτει αἰφνὴς εἰς θορυβώδη πανηγυρισμὸν ὡς εἰς καὶ μόνος ἀνὴρ, ἐννοῶν νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων του. Κατὰ τὰς κυριακάς δὲ αὐτόχρονα ἐορτάζει καὶ λαμπροφορεῖ. Λαμπροφορεῖ μὲ τοὺς λεβέντας, οἵτινες φιλοτιμοῦνται νὰ ἐπιδείξουν τὰς νέας πολυποικίλους ἐνδυμασίας των καὶ ἐορτάζει μὲ τὰς διασταυρουμένας ἐπ' αὐτῆς γαμηλίους πομπάς.

Ἡ νεότης δὲν κατελήθη ἀκόμη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως περὶ τ' ἀναγκαῖα τοῦ βίου. Ὁ ἀστὴρ τῆς ἐλπίδος φεγ-

γοβολεῖ ἀκόμη ἐνώπιόν της δεδοξασμένος, ὡς ἡ φωτεινὴ στήλη πρὸ τῆς πορείας τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὸ λαϊκὸν ἀπόφθεγμα: «ἡ μικρὸς μικρὸς παντρέψου ἢ τρανὸς καλογηρέψου», διατηρεῖ ἀκόμη τὴν φιλοσοφικὴν του ὑπόστασιν. Ἀλλὰ ποῖος πηγαίνει τόρα νὰ καλογηρευθῇ, νὰ κρύψῃ τὸ λυγερὸν του κορμὶ ὑπὸ καλογηρικὸν ῥάσον καὶ μὲ τὴν ἀργυρᾶν φωνὴν του νὰ ψάλλῃ αἶνους εἰς ἄσκαρον παρθένου; Προτιμοῦν μᾶλλον μικροὶ μικροὶ νὰ συνδεθῶν μὲ τὸ συμπλήρωμά των, νὰ ῥιφθοῦν ἀμέριμνοι εἰς τὸ παρὸν ἀφίνοντες εἰς τοὺς γέροντας τὴν ἔρευναν τῆς αἰῶνι. Καὶ ἡ κωμὸ-πολις οὕτω ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου δέχεται μετὰ διαχυτικῆς εὐθυμίας τὰ νέα ζεύγη, τὰ πηγνύοντα ἐν αὐτῇ τὴν φωλεάν των.

Κ' ἐφέτος πολλοὶ γάμοι ἐτελέσθησαν ἐν τῇ κωμοπόλει. Ἀλλ' ὁ λαμπρότερος ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν ἐρχομένην κυριακὴν. Τὸ συνοικέσιον τοῦ Βρανᾶ καὶ τῆς Βασιλικῆς ἐκηρύχθη πρὸ πολλοῦ. Τὸν Ὀκτώβριον ἐτελέσθησαν ἐπισήμως οἱ ἀρραβῶνες καὶ ἦδη ὁ γάμος θὰ συνέδεε τὸ ταιριαζόμενον ἀνδρόγυνον. Ναί, ἦτο καθόλου ταιριαζόμενον ἀνδρόγυνον. Οἱ χωρικοὶ τὸ ἐπεκρότησαν φίλοι καὶ ἐχθροὶ συνεφώνουν ὅτι ὁ Βρανᾶς ἦτο ἄξιος σύζυγος τῆς Βασιλικῆς καὶ ἡ Βασιλικὴ ἄξια καὶ ἀμεμπτος γυνὴ τοῦ Βρανᾶ. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντίρρησην ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι καὶ πρόθυμοι νὰ συνορτάσουν μετὰ τοῦ λαμπροῦ νεανίου καὶ τῆς ἀγαθῆς παρθένου. Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡδὴ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος τὰ τυμπανὰ ἤχουν ἀδιακόπως ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ, ὁ δὲ σίτος, ὁ προωρισμένος διὰ τὸ Κεσκέκι, τὸ γλύκισμα αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον ἐπὶ τῶν γάμων, μετεφέρθη ἵνα ἁλῃ εἰς τὸν χειρόμυλον μετὰ μεγαλοπρεποῦς συνοδείας. Καὶ τὸ σάββατον ὅτε ἔγεινε τὸ ἐπίσημον ξύρισμα τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας ἐπὶ νεροβαρέλας, τῶν λυγερῶν χορευουσῶν κύκλῳ καὶ τῶν τυμπάνων ἠχούντων χαρμσύνως, ἐκ τοῦ πλοῦτου τῶν ῥιφθέντων νομισμάτων ἐφάνη ἡ μεγάλη ἡγάπη ἧς ἀπῆλauen ἐν τῇ κωμοπόλει ὁ Βρανᾶς.

— Ῥίχνετε... Ῥίχνετε... νὰ ζήσῃ νὰ σᾶς πληρώσῃ ὁ Γιωργάκης μου!... ἔλεγεν ἡ γραῖα Ἀγαθή, ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἄ! ἔλα μωρὲ Στριμμένε νὰ ἰδῇς! ἔλα. ἀπὸ τὸν τάφο σου κυράτσα Παναγιώταινα νὰ μάθῃς ποῖον γαμβρόν περιεφρόνησες!... Ἡ μητρικὴ καρδία τῆς Ἀγαθῆς ἐκόμπαζε καὶ ἐξηγείρετο φιλέκδικος ἡ προσβληθεῖσα φιλοτιμία της. Ἦυχετο ἀκόμη μεγαλοπρεπέστερα νὰ ἦσαν τὰ δῶρα, ἀκόμη ἐπισημοτέρα νὰ γείνη ἡ πομπὴ ἵνα οὕτω κεντήσῃ τὸν φθόνον καὶ τὴν μετάνοιαν τῆς οἰκογενείας Στριμμένου.

Καὶ δὲν κατειχετο μόνη ἡ γραῖα ἐξ αὐτῆς τῆς σκέψεως, ἀλλ' ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ Βρανᾶ. Αἱ γυναῖκες ἔλυσαν τὴν γλῶσσαν

των εἰς ὕβριστικὰς παραγγελίας πρὸς τὴν Ἀνθὴν: — Ἐ, τὴν τέτοια, ποῦ ἀλλάζει τοὺς ἀνδρας ὡς τὸ φίδι τὰ ὑποκάμισά του!... Καὶ εἰς ἐκπληκτικὰς φράσεις περὶ πλουσίας προικὸς τῆς νύμφης καὶ τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν τρέφει ὁ Γεώργιος πρὸς αὐτήν: — Δὲν κάνει ὦρα χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ; θαρρεῖς καὶ τοῦ ἔκαμε μάγια, ἀδελφοῦλά μου!... Καὶ εἰς τὰ θαυμαστικὰ ἐπιφωνήματα διὰ τὰ πλοῦσια δῶρα τὰ ὁποῖα θὰ ἔκαμνεν ἡ οἰκογένεια Παντελῆ εἰς τὸν γαμβρόν καὶ τοὺς συγγενεῖς του: — Τὰ ἔφερεν ὅλα τόπια ἀπὸ τὰς Πατέρας ὁ Δημήτρης!... Χαιρέκακος διάθεσις ἀνεπτύχθη εἰς ὅλους καὶ ὑψοφαινοντο ἀπὸ τοῦδε διὰ τὴν λύπην καὶ τὴν ἐντροπὴν, τὴν ὁποίαν ἐφχντάζοντο ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἐκ τοῦτου ἡ λυγερὴ καὶ ἡ οἰκογένειά της...

Οἱ καρραγωγεῖς δὲν ὑστέρουν καὶ εἰς τοῦτο. Ἐσκέπτοντο ὅτι καταλληλότερος τρόπος διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς δύο συνεταίρους ἦτο νὰ φροντίσουν ὅπως γίνη λαμπρότερος ὁ γάμος τοῦ συναδέλφου των. Οὕτω ἐδείκνυνον τὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφον πρὸς τὸν Βρανᾶν, κ' ἐκαυτηρίαζον τὸν ἐγωισμόν των ἐμπόρων. Συνεσπειρώθησαν ὅλοι περὶ αὐτὸν ὡς στρατιῶται ἀληθεῖς περὶ τὴν ἀπειλούμενην σημαίαν των. Κ' ἔστελλον ἐπιδεικτικῶς διὰ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ παχυτάτους καὶ βαρεῖς ἀμνούς, στολιζόντες τὰ κέρατά των μὲ κοκκίνας ταινίας καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα· ἐφρόντιζον περὶ τοῦ καταλλήλου οἴνου, περὶ τῆς καλῆς ἐψήσεως τῶν ἄρτων τοῦ γάμου, περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Κεσκεκίου καὶ παρεκίνουν τὰς γυναῖκας των νὰ συνεισφέρουν ὅλας των τὰς γνώσεις διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς πομπῆς.

Ἀλλὰ τὴν κυριακὴν, καθ' ἣν ὦραν ἐτελεῖτο ἡ στέψις ἐντὸς τῆς οἰκίας Καινούριου καὶ εἰς τὴν αὐλὴν οἱ συμπεθεροὶ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἰς δύο κύκλους, ἐχόρευον ὑπὸ τοὺς ἤχους δύο τυμπάνων καὶ τεσσάρων αὐλῶν κ' ἐθεάτο ἐνθους καὶ ἐκπληκτος ὁ περίξ κόσμος, σφοδρὰ συζήτησις ἐγείρετο ἐν τῷ μαγειρείῳ τῆς οἰκίας. Ἡ μήτηρ τῆς νύμφης ἠγωνίζετο ἐν συμφωνίᾳ μὲ τὰς ἄλλας συγγενεῖς γυναῖκας νὰ πείσῃ τὸν υἱὸν καὶ τοὺς φίλους τοῦ Βρανᾶ, ὅπως μὴ διέλθῃ ἡ πομπὴ ἀπὸ τὴν ἀγορᾶν. Εἰς τὴν ἀγορᾶν ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία Στριμμένου καὶ κατ' ἀνάγκην κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της θὰ διήρχετο ἡ γαμήλιος πομπή. Ἀλλὰ θὰ ἐκρατεῖτο ἡ ἀγανάκτησις καὶ ὁ φθόνος τῆς Ἀνθῆς εἰς τὴν ὅψιν τοιαύτης συνοδείας; Δὲν θὰ τὴν ἐκέντα ἄρά γε ὁ διαβολὸς νὰ ῥίψῃ μάγια διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν νυμφίων; Τὸ ἐφοβεῖτο πολὺ ἡ γραῖα Παντελῆ. Καὶ τρέμουσα παρεκάλει τοὺς καρραγωγεῖς ν' ἀποφύγουν τὴν ὀλεθρίαν οἰκίαν.

— Γιὰ ὄνομα θεοῦ, παιδιὰ μου, φευγάτε ἀπὸ τὸ Σατανά!...

Ἄλλ' οἱ καρραγωγεῖς ἐπέμενον. Ἰσα ἴσα δι' αὐτὸ ἐπρεπεν ἅπ' ἐκεῖ νὰ διέλθουν. Νὰ δείξουν πῶς καμνουν ταῖς χαραῖς των αὐτοί· νὰ ἴδῃ ἡ Ἀνθὴ πῶς εἶνε οἱ γαμβροί, νὰ καταλάβουν οἱ ἔμποροι τί θὰ εἴπῃ γάμος. Ὅχι ὅπως τοὺς κάμνουν οἱ ἄρχοντες, μὲ κλεισμένα πρᾶθουρα καὶ σιγὰνὰ ὡς νὰ ἐντρέπωνται!.. Ὑπέσχοντο δὲ εἰς τὰς γυναῖκας ὅτι θὰ ἔχουν τέσσερα τὰ μάτια των εἰς τὰ παράθουρα τῆς Ἀνθῆς.

— Μὴ φοβᾶσαι, μάννα, κ' ἐγὼ εἶμαι ὁδῶ! εἶπεν ἐν πεποιθήσει ὁ Δημήτρης.

Ὁ πυροβολισμὸς ἀνήγγελλεν ἤδη τὸ τέλος τῆς

στέψεως. Οἱ χοροὶ διελύθησαν εὐθὺς καὶ ὁ λαμπρὸς καὶ ὑπερήφανος ἵππος τοῦ Χατζηγιάννη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφιλοδόξουν νὰ ἱππεύσωσι ὅλαι αἱ νεάνιδες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πλουσίως διεσκευασμένοι ἐκομίσθη παρὰ τὴν κλῆμακα τῆς οἰκίας.

Ἔχετε ἡγεῖα μαννοῦλα μου καὶ σεῖς καλοὶ γειτόνοι!..

Τὰ τύμπανα ἐκρότησαν τὸ συγκινητικὸν τραγούδι τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῆς νύμφης καὶ ἡ γαμήλιος πομπὴ ἐξεκίνησεν.

Ἔπειτα συνέχισα

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΕΑΣ.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

[Εὐφυστάτος Γάλλος συγγραφεὺς, καθηγητὴς ἐν Λονδίῳ, κρυπτόμενος δὲ ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Μαι Ο' Ρελ, ὅστις ἔγραψεν ἤδη τερπνότερα ἀνεκδοτὰ βιβλία περὶ τῶν Ἀγγλων, τῶν Ἀγγλίδων καὶ τῶν Σκώτων, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὸμον ἀμερικανικῶν ἐντυπώσεων. Τὸ ἔργον ἔχει, ὡς καὶ τὰ προηγουμένως ἐκδοθέντα, ἀνεκδοτικὸν χαρακτῆρα, δὲν εἶνε δὲ σοβαρὰ καὶ ἐμυθιστὴς μελέτη περὶ τῆς Ἀμερικῆς — ἀλλὰ μᾶλλον συλλογὴ στοιχείων φωτογραφικῶν, λήψεωσιν κατὰ τὴν διάρκειαν ὀλιγομένου ταξιδίου ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ, αἱ ὁποῖαι ὅμως μᾶς ἀποκαλύπτουν πολλὰς καὶ ἐνδιαιφερούσας ἀπόψεις ἐπὶ τῆς χώρας, τῶν ἠθῶν αὐτῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοίκων αὐτῆς. Διασκεδάζων ἡμπορεῖ τις πολλὰ νὰ μάθῃ, ἀπὸ τὰς μεθυγραφικὰς καὶ εὐφυστὰς αὐτὰς σελίδας].

Ἡ Ἀμερικὴ. — Οἱ κάτοικοί της. — Πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ — Ἀνεκδοτὸν περὶ Ἡλίου. — Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἀληθινὴ φαντασμαγορία. — Μία ἀμερικανικὴ ἐπιστολὴ μὲ πείθει νὰ ταξειδεύσω εἰς Ἀμερικὴν. — Ἡθὴ καὶ ἔθιμα. — Πῶς κρίνονται οἱ ἱεροκῆρυκες ἐν Ἀμερικῇ. — Αἱ τρεῖς ἐρωτήσεις τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τοὺς ξένους. — Τί φρονῶ περὶ τῆς Ἀμερικῆς πρῶτον. . . τὴν ἰδίω.

Ἡ Ἀμερικὴ ἀριθμεῖ σήμερον ἐξήκοντα ἑκατομύρια κατοίκων... ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι συνταγματάρχαι.

Ἡ γιγαντιαία αὕτη χώρα ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, ὅστις εἶχε ἤδη ἀποδείξει τὸ δαιμόνιον ἐφευρετικόν του, στήνων αὐτὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων.

Κατὰ τινὰ περίφημον Ἀμερικανὸν μεθυγράφον, ἡ Ἀμερικὴ ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας συνωμίζει ἐν βράδῳ μετὰ τοῦ Κολόμβου. Αἴφνης ἐπῆλθεν εἰς τὴν Μεγαλειότητά του φωτεινὴ ἰδέα. Ἐστράφη πρὸς τὸν Κολόμβον καὶ τοῦ εἶπε:

— Κολόμβε, διατί δὲν πηγαίνεις ν' ἀνακαλύψῃς τὴν Ἀμερικὴν;

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, ἂν εὐαρεστηθῇτε νὰ μοῦ παραχωρήσετε ἐν πλοῖον.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔλαβεν ἐν πλοῖον καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὑπέθετεν ὅτι εὕρισκετο ἡ Ἀμερικὴ. Μετὰ πολυήμερον πλοῦν, οἱ ναῦται ἤρχισαν νὰ παραπονούνται καὶ ἐκήρυξαν ὅτι δὲν ἐπίστευαν εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Κολόμβος ἐπέμενον.

Ἀφοῦ παρῆλθον ἀρκεταὶ ἡμέραι, ὁ πλοηγὸς ἔκραξε πρὸς τὸν μέγαν ναυσιπόρον:

— Κολόμβε, γῆν ὀρώ!

— Εἶν' ἡ Ἀμερικὴ, ἀνέκραξεν ὁ Κολόμβος.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Εὐκόλα ἡμποροῦμεν νὰ βεβαιωθῶμεν, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Κολόμβος. Βλέπω εἰς τὴν παραλίαν πλῆθος ἰθαγενῶν, νὰ τοὺς ἐρωτήσωμεν.

Ὁ Κολόμβος ἀμέσως, συνοδευόμενος ἀπὸ ὀλίγους ναύτας, ἀπεβιβάσθη διὰ λέμβου εἰς τὴν ξηρὰν καὶ διευθύνθη πρὸς τοὺς ἀγρίους.

— Ἐ! ἐσεῖς αὐτοῦ ἐπάνω, ἐφώνασεν ὁ Κολόμβος, ἐδῶ εἶνε ἡ Ἀμερικὴ;

— Ἐδῶ, ἀπήντησαν οἱ ἄγριοι.

— Καὶ ἐσεῖς εἶσθε οἱ Ἀμερικανοὶ ὑποθέτω;

— Ναῖσκε.

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγρίων ἠρώτησε τὸν Κολόμβον:

— Καὶ ἐσὺ μὴν εἶσαι ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος;

— Ὁλόκληρος!

Ὁ ἀρχηγὸς στρεφόμενος περὶ τοῦ ὁπαδού του, εἶπε:

— Παιδιά, τὴν ἐπάθαμε, μᾶς ἀνεκάλυψαν!

Ὁ Κολόμβος ἐπιχαίρων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν διὰ ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν του εἰς τὸν βασιλεῖα.

Κάποιος Ἀγγλὸς ἐκαυχᾶτο κάποτε ἐνώπιον Γάλλου διὰ τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τοῦ βρεττανικοῦ κράτους.

— Μάλιστα, κύριε, ἀνέκραξεν ἐν εἴδει ἐπιλόγου, ὁ ἥλιος δὲν δύει ποτὲ εἰς τὰς βρεττανικὰς κτήσεις.

— Δὲν μοῦ φαίνεται παράξενον, ἀπήντησεν ἀπαράχως ὁ Γάλλος, ὁ ἥλιος πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε τέσσαρα τὰ μάτια του σὲ τέτοιους μπερμπάντιδες!

Ἀλλ' ὁ ἥλιος σήμερον ταξιδεύει ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑρκην εἰς τὸν Ἀγίον Φραγκίσκον φωτίζων ἐλευθέρων ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐν ἔτει 1776 παρεκάλεσε τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ τοῦ κάμουν τὴν χάριν νὰ τοῦ ἀδειάσουν τὴν γωνίαν.

Πληθυσμὸς, πρόοδος, πολιτισμὸς, ὅλα ἐν Ἀμερικῇ βαίνουν γιγαντιαίως βήμασιν. Νομίζει κανεὶς